

желаніе и трептящи за да подвръкнатъ.
Въ лѣсовете ставаше едно голѣмо дви-
женіе на много крылести бублечки. А
на всякаждѣ по земѣкѣ и въ въздухътъ
одушевени създания крылаты или пѣля-
щи тичахѫ на възъ разны посохи, като
да имахѫ всяко на умътъ си по нѣщо,
на всякаждѣ раскръстосванія, жужженія,
бръмченія, животолюбіе, и заняты на-
дежды.

И колкото за пчелатъ тѣ ся надѣяхѫ
за медъ, безперытъ орлета ся надѣяхѫ
за слѣнце, яблакытъ ся надѣяхѫ за плодъ,
нивята очаквахѫ лѣтото. Но той, като
бѣше человѣкъ обесчестенъ и умрѣлъ,
прѣдстоеше смиянъ отъ неуморнитъ пов-
торенія на присносущнитъ юность. А
около него, който бѣ злочестъ, безна-
дежденъ, готовъ за да умре, ставаше вѣ-
какъ си необозрилъ исходъ къиъ благо-
получіето на одушевенитъ и неодуш-
венитъ сѫщества.

X.

Кѣдѣ сѣботѣтъ вдаванъ на вѣкаво
неразбрано любопытство, той станѫ та
отиде до кѣдѣ оградѣтъ на графинино-
то помѣстie, и като сведе шубрѣцъ,